

TEMA

VIRKELIG FRI

AF ANDREAS K. IPSEN

Kun det frigørende evangelium giver dig mulighed for at miste dig selv – og samtidig vinde alt!

Andreas K. Ipsen, f. 1983
Præst i Tarm Frimenighed
andreas@tarmfrimenighed.dk

De fleste LM'ere kan gengive evangeliet i søvne: Jeg er en synder, som fortjener Guds dom, men Jesus tog på korset straffen for min synd, så jeg i stedet kan få Guds nåde og tilgivelse og til sidst evigt liv.

Det er kort fortalt det frigørende evangelium, som er selve menighedens livsnerve, og det er det budskab, som i 150 år har været centrum for LM's forkyndelse.

Dette budskab er i sin essens så simpelt, at et barn kan forstå det, og det er netop noget af det, som gør det så frigørende. Men bare fordi evangeliet er simpelt, betyder det ikke, at det kan forstås til bunds. Evangeliet er på samme tid forunderligt simpelt og dybt mystisk, ja, nærmest fremmed for os.

Evangeliet er simpelt, men ikke overfladisk, og en af de største farer for både forkyndelse og kristenliv er netop at anlægge et overfladisk syn på evangeliet.

Den menneskelige ursynd

Vi forfladiger eksempelvis evangeliet, når vi ta-

ler om det menneskelige problem, synden, i rent moralske termer: at synd er noget, vi gør. Det er synd selvfølgelig også, men det er ikke det vigtigste, der er at sige. Stopper vi dér, så vil evangeliet ikke få sin fulde frigørende virkning i vores liv.

Synd er ikke først og fremmest defineret som forkerte handlinger, men som den manglende relation til Gud. Synd skal ikke primært forklares i *moralske*, men i *relationelle* termer.

Det var denne relation, mennesket var skabt til at leve i, da Gud satte de første mennesker i Edens have: at have Gud som centrum for vores eksistens, at have ham som det ultimative objekt for vores kærlighed og tilbedelse – og samtidig erfare, at Gud udøser sin kærlighed og velsignelse over os.

Men det var denne relation, som mennesket mistede i syndefaldet. Her blev mennesket adskilt fra Gud, og det skete, fordi vi ønskede at være gud i vores eget univers. I stedet for at have Gud som centrum for vores eksistens, valgte vi at sætte os selv på tronen. Vi blev selv-

centrerede og indkrogede i os selv. Det er den menneskelige ursynd, som alle andre synder springer ud af.

Hvis du ønsker at gribe evangeliets frigørelse, så er dette noget af det første, du må indse: at dit problem ikke først og fremmest er, hvad du *gør*, men at du i dit hjerte har vendt dig fra Gud og i stedet gjort dig selv til centrum for din egen eksistens. Synd er ikke først og fremmest noget, du *gør*, men noget, du *mangler*: Gud på tronen i dit hjerte: "For alle har syndet og har mistet herligheden fra Gud" (Rom 3,23).

Det store problem med et overfladisk syn på synden er, at det ikke viser dig, i hvor høj grad du faktisk er fanget af den. Du er fanget ad helvede til. Det mener jeg bogstaveligt talt, for selve definitionen på helvede er gudsforladtheden.

Jesus taler igen og igen om fortabelsen som det at blive smidt ud i mørket, væk fra festen, væk fra Guds nærvær. Og i Andet Thessalonikerbrev 1,9 bliver det formidlet helt tydeligt: "De skal straffes med evig undergang fjernt fra Herrens ansigt og fra hans herlighed og magt".

I dit sted

Det er først, når du får øjnene op for denne virkelighed om dig selv, at evangeliet kan få sin fulde frigørende virkning i dit liv. Kun evangeliet kan løse problemet ved roden. Alt andet er symptombehandling.

For med den sande, bibelske forståelse af synd bliver det klart, at Jesus ikke bare kom for at frelse en flok stakler, der mod deres egen vilje er fanget af synden, men som ellers er gode nok på bunden. Han kom for at opsøge og frelse en flok utaknemmelige oprørere, der af egen vilje har vendt Gud ryggen og selv har valgt at ødelægge Guds verden med synd og død.

Han kom for at frelse *dig*. Da Jesus døde på korset, bar han al din synd. Det betyder, at han tog straffen for alle dine syndige handlinger.

Kun evangeliet kan løse problemet ved roden. Alt andet er symptombehandling

Det er syndens *moraliske* aspekt. Men på et mere fundamentalt plan bar Jesus også syndens *relationelle* aspekt: Han erfarede Guds vrede ved at blive forladt af Gud. Det var den helvedeserfaring, som drev Jesus til i smerte at skrike fra korset: "Min Gud, min Gud. Hvorfor har du forladt mig?" (Matt 27,46)

Jesus tog ikke bare dine syndige handlinger på sig; han blev *gjort* til selve syndens indkrogede, oprørske væsen (2 Kor 5,21), og efterladt i mørket "fjernt fra Herrens ansigt og fra hans herlighed og magt" (2 Thess 1,9). Det blev han, mens du stadig var i mørket som en fjende af Gud (Rom 5,10), for at du i stedet kan træde ud af mørket og finde tilbage til Guds nærvær (Kol 1,21-22).

Vejen til frihed

Hvis du kun ser syndens magt i det ydre, så vil glæden over evangeliet også begrænse sig til det ydre og fastholde dig i en overfladisk religiøsitet og moralisme. Hvis du derimod erkender dybet af gudsforladtheden i dit hjerte, så vil evangeliet blive en dyb eksistentiel erfaring af at *miste dig selv*.

Forsoningen på korset angik ikke bare en *del* af dig (din moral), men *hele* dig. Jesus bar ikke kun dine synder på korset, men *hele* din syndige natur og dit gudsforladte hjerte. Og du får ikke kun Jesu retfærdighed i bytte, men *hele* Jesus og hans fuldkomne relation til Faderen.

På den måde bliver frelsen virkelig noget, som fuldt og helt sker uden for dig og uden din medvirken. Intet i dig selv – hverken dine sejre eller

GODT SAGT

Det bedste ved mit lokale kristne fællesskab er, at det er et kristent fællesskab. Ellers er det ikke sikkert, at vi havde fundet sammen!

ANNE CHRISTINE PEDERSEN

Du skal ikke vente med at komme til Jesus, til du har fået styr på noget i dig selv, i dit liv eller dine handlinger

nederlag – er længere afgørende for din relation til Gud. Her er det Jesus og kun Jesus, som gælder. Både dine onde og gode gerninger er sat fuldstændig ud af spil, for Jesus er gået fuldstændig i dit sted.

Ved tro på Jesus er du igen blevet Guds barn, og det er sandt, uanset hvor dårlig en kristen, du føler dig som; uanset hvor meget du kæmper med synd eller forfærdes over mørket i dit hjerte. Fordi frelsen er Guds suveræne indgreb, hvor han trådte i dit sted med *alt, hvad du er*, kan du nu få lov til at se fuldstændig bort fra dig selv og i stedet fryde dig over Jesus og *alt, hvad han er!*

Du skal ikke vente med at komme til Jesus, til du har fået styr på noget i dig selv, i dit liv eller dine handlinger. For alt i dig selv er ved Jesus stedfortrædende død sat ud af ligningen. Du skal komme til Jesus *nu*, fordi Jesus er blevet *alt* i stedet for dig.

Evangeliet handler ikke om dig, men om Jesus, og kun Jesus. Derfor kan du nu vove at miste dig selv og i stedet løfte blikket mod din Gud og far i taknemmelighed og tilbedelse.

At gribe dette i tro og tillid er samtidig at miste dig selv, hvilket er en smertefuld erfaring for din selvcentrerede natur. Du skal ikke bare bekende det, du er dårlig til, men også det, du faktisk synes, du er god til. Alt i dig selv må du lægge til side for i stedet fuldt og helt at gribe Jesus og det, han er og har gjort i stedet for dig.

Det er den eneste vej til sand evangelisk fri-

hed, og det er den eneste modgift mod overfladisk moralisme.

Gud på tronen

Det betyder også, at din kristendom ikke længere vil være defineret af, hvad du kan "få ud af" at tro på Gud, men af, at du får *Gud selv*. Du vil igen få Gud som centrum for din eksistens. Du vil igen blive det, du er skabt til: "... det evige liv, at de kender [Jesus], den eneste sande Gud" (Joh 17,3).

Dette betyder, at du kan blive befriet fra en evighed i gudsforladthed og i stedet få en evighed i Guds kærlige nærvær. Men det betyder også, at du bliver befriet nu og her fra din forkrampede selvcentreredehed.

At være gud i dit eget univers vil lede dig til et liv i konstant kamp for at opretholde dit selv-billede gennem facader og ydre regulering af adfærd. Du skal se rigtig ud i egne og andres øjne, for mister du dit selv-billede, din gud, mister du alt.

Kun det frigørende evangelium giver dig mulighed for at miste dig selv – og samtidig *vinde* alt! Kun ved at få den eneste sande Gud på tronen i dit hjerte, kan du blive befriet fra dit eget skæve selv-billede. Og det er det eneste liv i sand frihed: frihed fra gudsforladthedens mørke, frihed fra skyld og skam, frihed fra jagten på anerkendelse, frihed fra at skulle definere dig selv.

Evangeliet er frihed til et liv i en åben, ærlig og selvforglemmende relation til Gud og mennesker. Både nu og i evighed. ■